

veitelse ved Lovbdkastets Affattelse; og for Behandling her i Thinget, om Loven ikke kunde almindeliggjøres saaledes, at denne hele sammenhængende Materie kunde finde en samtidig og saavidt muligt eensartet Afgjørelse; men man kom snart til den Overbeviisning, at det ikke lod sig gjøre. Jeg skal forøvrigt ikke gaae videre ind paa denne Sag og de Spørgsmaal, som dertil knytte sig, men jeg skal dog bemærke, at der er een Forskjel, som er i allerhøieste Grad isinefaldende, og det er den, at Originalen til et literairt Produkt, selv det allerhyperligste, er en som oftest meget daarlig Haandskrift, og at Værket først faaer sin Betydning, naar Haandskriften bliver sat i et Bogtrykkeri og fremkommer som Bog. Denne er det, som har Betydning, og denne er det, som trænger til Beskyttelse, aabenbart ikke det første individuelle Arbejde af Forfatteren, men selve Bogen, som i et stort Antal Exemplarer bliver tilgængelig for Publikum. Men dette finder ikke Anvendelse paa Kunstfrembringelser; ved dem er det i Reglen det individuelle Arbejde, der har sin Værdi, det er den eiendommelige Opfattelse, den særlige Behandling indtil de fineste Nuancer af Penselsføringen og deslige, der giver Maleriet, hvilket jo er Hovedsagen, der her tales om, sin største Betydning. Hovedsagen er, at et Kunstværk fra først af kun er bestemt til at fremkomme i et eneste Exemplar, forsaavidt Kunstneren ikke selv senere gjentager sin Virksomhed, hvilket i det Hele taget er sjældent, og heller ikke i og for sig er meget anbefaleligt. Det var derfor ogsaa tidligere den almindelige Beviisethed, at det er selve det frembragte Maleri, som er det egentlige Kunstværk, og at Den, som kjober det, bliver Eier af samme, og at Spørgsmaalet om, at der skal kunne tages Kopier af det, er ganske underordnet. Nu har imidlertid Spørgsmaalet om Kopiering i den senere Tid faaet en Betydning, der ganske vist gjør, at Kunsten maa beskyttes, og dette Forhold er omhandlet i § 2 og de sig dertil knyttende §§er. Det er det egentlig praktisk vigtige Formaal for Loven; ikke alene den Gjengivelse, der skeer ad reen mekanisk Veit, saafom ved Afstøbning, Fotografi og lignende Midler, som i den senere Tid i rigelig Mængde have frembudt sig, men ogsaa den Gjengivelse,

der fordrer en mellemkommende kunstnerisk Virksomhed, saafom ved Lithografering, har nu vundet en saadan Udbredelse og Betydning, at Kunstværket for Kunstneren deroeed har faaet en ny Værdi, hvilken det er meget naturligt og rigtigt at sikke ham; den Beskyttelse, der saaledes af denne Grund bør hedes Kunstneren, faaer end mere praktisk Betydning herved, at Malerier og Lithografier i den senere Tid i meget flette Exemplarer ere blevene eftergjorte af Fremmede og indførte hertil, hvorved Kunstneren saaledes ikke blot lider et pekuniært Tab, men tillige en Forulempelse i kunstnerisk Henseende. Det er altsaa det egentlig praktiske Diemmed, som udtales i §§ 1, 2 og 3. Ved Siden heraf fandt jeg, at det vilde være ret hensigtsmæssigt at beskytte Kunstneren ogsaa imod den enkeltvise Eftergjørelse, og saa laa det allernærmest at give Bestemmelsen en saadan almindelig Redaktion, som Udvalget har givet den, og jeg kan sige, at i saa Tilfælde vilde jeg ikke have skrevet den anderledes selv. Ved at gaae nærmere ind paa Sagen er jeg imidlertid kommen til den Overbeviisning, at det ikke gaaer an — jeg vil dog ikke sige mere, end at det ikke er tilraabeligt — idet man under en saadan almindelig Sætning vil komme til at indbefatte Forhold, der ikke blot ere meget forskellige — thi det er man ved enhver Lov udsat for — men saa aldeles ueensartede, at de baade omfatte Handlinger, der grændse til det almindelige Begreb om Tyveri, og Handlinger, som selv de meest Tiintspønde ikke vilde tage i Betænkning at foretage; en saadan almindelig Sætning vilde, om jeg saa maa sige, skabe en heel Mængde Forbrydere. Det er mig saare klart, at skal denne Bestemmelse faae praktisk Betydning, saa maatte den allerhøjest fremtræde som reent kasuistisk, saa maatte man søge saadanne Tilfælde, som virkelig kunne have sand Interesse for Kunstneren, og hvor det Utilladelige er let at tage og føle paa, og da for dem give aldeles bestemte positive Lovbud, uden at indlade sig paa nogen almindelig Regel, som — det tør jeg bestemt udtale som min Overbeviisning — i denne taagebe Almindelighed vil være dødsfød. Jeg troer, at der vil opnaaes Mere ved at tage ud bestemte Ting, hvortil man kan paaavise praktiske Grunde, end